

NASZE DZIEDZICTWO

19 września 1809 roku król Saksonii i władca Księstwa Warszawskiego Fryderyk August (1750–1827)

wydał dekret powołujący Szkołę Lekarską w Warszawie o nazwie Wydział Lekarski nazywany też Wydziałem Akademicko-Lekarskim. Inicjatorami jego założenia byli, oprócz Stanisława Staszica (1755–1826), przedstawiciela Izby Edukacyjnej, który został prezesem Kolegium Wydziału, warszawscy lekarze: Hiacynt (Jacek) Dziarkowski (1747–1828), który pełnił funkcję dziekana, August Wolff (1768–1846), Józef Czekierski (1777–1827), Franciszek Brandt (1777–1827) oraz asesor farmacji Józef Celiński (1779–1832) (il. 1). 7 czerwca 1810 roku nastąpiła uroczysta inauguracja uczelni. Staszic w swojej przemowie wyrażał nadzieję, że Wydział: „wydając lekarzy światłych i doświadczonych, zniweczy ten empirystów motłoch, ten szarlatanów tłum, który po naszych wsiach i po naszych miastach niezajomością chorób i nieumiejętnością przygotowania lekarstw bezkarnie truje i zabija”¹. Na Wydziale zorganizowano czteroletnie studia lekarskie i dwuletnie kursy chemiczno-farmaceutyczne. Zatrudniono sześciu profesorów i prosektora. Początkowo wykłady odbywały się w budynku przy ul. Jezuickiej, gdzie zorganizowano audytorium, teatr anatomiczny, pracownię i bibliotekę. W lipcu 1810 roku powstały kliniki, wewnętrzna i chirurgiczna, w Szpitalu św. Rocha przy ul. Karkowskie Przedmieście. Wydział korzystał również z sal w Szpitalu św. Łazarza, gdzie umieszczono kliniki: chirurgiczną, chorób wewnętrznych i kości. Trzy lata później 30 grudnia 1813 roku miała miejsce uroczystość wręczenia pierwszych dyplomów dla osiemnastu absolwentów. Wśród nich było sześciu doktorów medycyny i chirurgii, czterech chirurgów I rzędu, jeden chirurg II rzędu, pięciu aptekarzy i dwóch farmaceutów. Kiedy w 1815 roku proklamowano Królestwo Polskie Stani-

Medal wybitny na pamiątkę pierwszych założycieli Wydziału Akademicko-Lekarskiego otwartego w 1809, Warszawa 1839, brąz, MHM WUM/910 (il. 1)

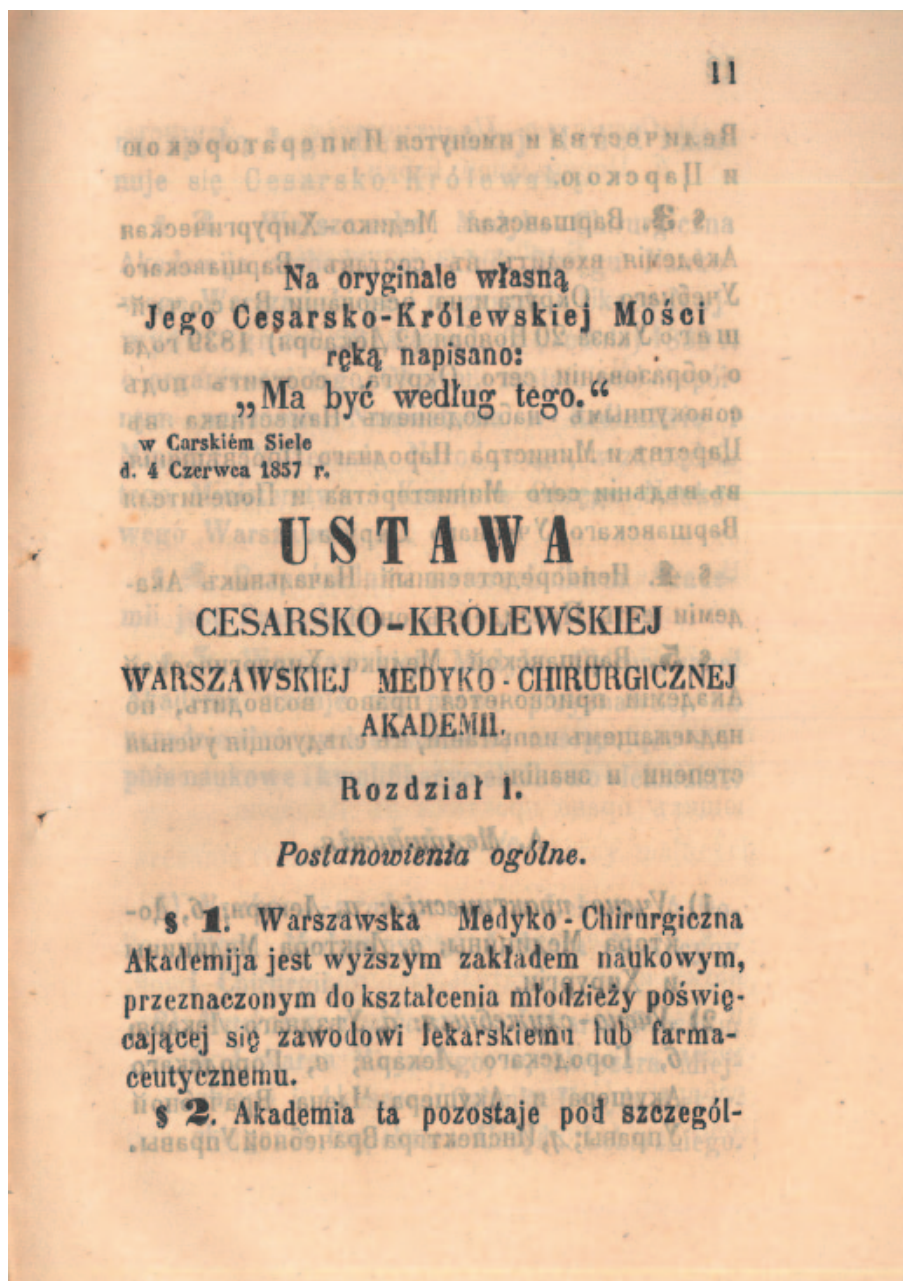
Nadanie przez cesarza i króla Aleksandra I dyplomu ustanowienia Uniwersytetu Warszawskiego w 1816 roku, miedzioryt rytowany przez Francesco Corsi wg. rysunku Antoniego Kolberga na podstawie obrazu Antoniego Brodowskiego z 1828 roku, Florencja 1831, MHM WUM/2297 (il. 2)

sław Kostka Potocki (1755–1821) złożył carowi Aleksandrowi I (1777–1825) memoriał w sprawie założenia Uniwersytetu z Wydziałem Lekarskim.

19 listopada 1816 roku car Aleksander I wydał „dyplom” ustanawiający Uniwersytet Królewski w Warszawie (il. 2).

Uczelnia została utworzona przez połączenie istniejących w Warszawie szkół: Wydziału Akademicko-Lekarskiego oraz Szkoły Prawa i Administracji. Uniwersytet posiadał pięć wydziałów: teologii, prawa i administracji, medycyny, filozofii, nauk i sztuk pięknych. Uczelnia rozpoczęła

¹ „Gazeta Korrespondenta Warszawskiego i Zagranicznego” 19 VI 1810, nr 49.

Ustanowienie w Warszawie Cesarsko-Królewskiej Medyko-Chirurgicznej Akademii, Dziennik Praw T.51, nr. 155, Drukarnia Rządowa, przy Komisji Rządowej Sprawiedliwości, Warszawa 1857, MHM WUM/781 (il. 3)

działalność 1 lutego 1817 roku. Dziekanem Wydziału Lekarskiego został prof. Jan Freyer (kadencja 1817–1819), w następnych kadencjach Wydziałem kierowali: prof. Franciszek Dybek (1819–1824), prof. Jan Szczepan Mile (1825–1826), prof. Marcin Roliński (1826–1830). Lekarze Jacek Dziarkowski, Józef Czekierski, Franciszek Brandt, August Wolff i farmaceuta Józef Celiński kontynuowali na Uniwersytecie swoją pracę edukacyjną, rozpoczętą na wcześniejszej uczelni – Wydziale Akademicko-Lekarskim. Do 1830 roku liczba profesorów wzrosła do dziesięciu. Wśród nich byli: Jan Tomorowicz (1787–1831), Maurycy Woyde (1791–1877) oraz Karol

Kaczkowski (1797–1867). Siedzibą Wydziału stała się w 1818 roku kamienica przy ul. Jezuickiej 73. Mieściły się tam też kliniki: wewnętrzna, chirurgiczna, a położnicza powstała z przyłączenia do Uniwersytetu Instytutu Położniczego. Kształcono lekarzy i chirurgów wyższego i niższego stopnia, akuszerów, akuszerki, farmaceutów i aptekarzy. Nauka doktorów medycyny trwała najdłużej – pięć lat, lekarzy trzy lata, farmaceutów dwa lata. W 1825 roku zaprzestano kształcenia lekarzy niższego stopnia, wprowadzono natomiast nadawanie dwóch stopni i trzech rodzajów tytułów: licencjata chirurgii, magistra medycyny i tytuł doktora.

Po Powstaniu Listopadowym, 19 listopada 1831 roku car Mikołaj I (1796–1855) zamknął Uniwersytet. W ciągu dwudziestu dwóch lat istnienia Wydziału Lekarskiego Królewskiego Uniwersytetu Warszawskiego sześćdziesiąt jeden osób uzyskało tytuł magistra medycyny i chirurgii, trzydzieści tytuł lekarza, trzydzieści trzy tytuł chirurga I i II rzędu i aż sto sześćdziesiąt pięć osób tytuł magistra farmacji i farmaceuty.

W 1855 roku w wyniku działań wojennych i szerzących się epidemii dotkliwie odczuwano brak lekarzy. Car Aleksander II (1818–1881) skierował do Namiestnika Królestwa Polskiego odezwę mówiącą o konieczności utworzenia w Warszawie wyższego naukowego zakładu leczniczego (il. 3). Dwa lata później Namiestnik Królestwa ks. Michaił Gorczakow (1793–1861) wydał ukaz zatwierdzający powstanie Akademii Medyko-Chirurgicznej. Uczelnia znalazła się pod zarządem Ministerstwa Oświaty i kuratora Okręgu Naukowego Warszawskiego. Istniejąca od 1840 roku Szkoła Farmaceutyczna została przekształcona w Wydział Farmaceutyczny uczelni. 1 października 1857 roku odbyło się uroczyste otwarcie Akademii Medyko-Chirurgicznej. Studia medyczne miały trwać pięć lat, a farmacji dwa. Uczelnia miała prawo przyznawania stopni lekarskich oraz specjalistycznych, w tym stopnia dentysty. Akademię umieszczono w gmachu byłego Wydziału Lekarskiego Królewskiego Uniwersytetu Warszawskiego przy ul. Jezuickiej 73. Zajęcia teoretyczne odbywały się też w Pałacu Staszica i Pałacu Kazimierzowskim, a kliniczne w warszawskich szpitalach. Klinika Terapeutyczna i Chirurgiczna mieściła się w szpitalu Dzieciątka Jezus, Klinika Psychiatryczna w szpitalu Jana Bożego, Klinika Chorób Oczu i Uszu w Instytucie Oftalmicznym. Zajęcia odbywały się również w dawnym Instytucie Położniczym. W szpitalach Ujazdowskim, a później Ewangelickim odbywały się wykłady z chirurgii teoretycznej. Prezydentem Akademii został w 1858 roku dr Teodor Cytucyn (Cycurin), a po jego ustąpieniu prof. Andrzej Janikowski (1799–1864). Wykładowcami Akademii byli: Wiktor Feliks Szokalski (1811–1891), Tytus Chałubiński (1820–1889), Ludwik Maurycy Hirszfild (1814–1876), Aleksander

HISTORIA

Antoni Le Brun (1862–1866), Polikarp Girsztowt (1827–1877) oraz Henryk Fryderyk Hoyer (1834–1907). W 1861 roku Akademia przejęła nadzór naukowy nad Szkołą Akuszerek. W tym samym roku Aleksander hr. Wielopolski (1803–1877), który stanął na czele Komisji Rządowej Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, poinformował profesorów Akademii o organizowaniu w Warszawie Szkoły Głównej z czterema wydziałami: prawno-administracyjnym, filozoficzno-historycznym, matematyczno-fizycznym oraz lekarskim.

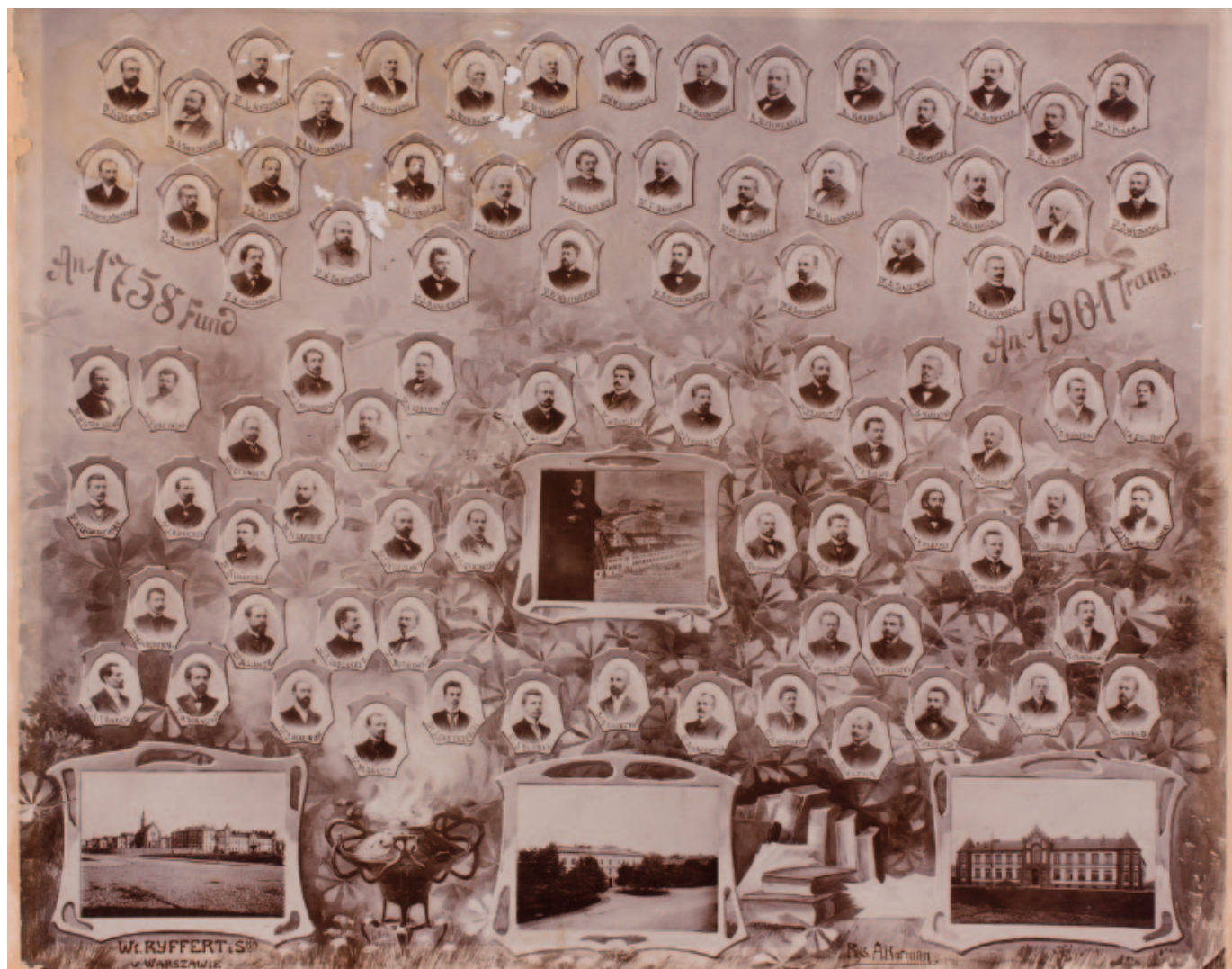
25 listopada 1862 roku obył się uroczyste otwarcie Szkoły Głównej. Prof. Józef Mianowski (1862–1869) został rektorem uczelni (il. 4). Akademia Medyko-Chirurgiczna weszła w jej skład jako Wydział Lekarski. Jego dziekanem został prof. Aleksander Le Brun. Kierownikami katedr zostali: Henryk Fryderyk Hoyer

Czesław Makowski, medal upamiętniający 50 rocznicę otwarcia Szkoły Głównej Warszawskiej oraz jej rektora Józefa Mianowskiego w latach 1862–1869, Warszawa 1912, brąz, MHM WUM/1046 (il. 4)

– histologii, Ludwik Maurycy Hirszfeld – anatomii, Feliks Nawrocki (1838–1902) – fizjologii, Włodzimierz Brodowski (1823–1903) – anatomii patologicznej. Kierownikiem kliniki wewnętrznej został Tytus Chałubiński, Wiktor Feliks

Szokalski okulisty, Romuald Płaskowski (1821–1896) psychiatrycznej, a Polikarp Girsztowt chirurgicznej. Zajęcia teoretyczne odbywały się w Pałacu Staszica, praktyczne w szpitalach: Dzieciątka Jezus, Jana Bożego,

Władysław Ryffert i Ska (fotografik) A. Borman (rysownik), tableau fotograficzne z portretami lekarzy Szpitala Dzieciątka Jezus 1758–1901, Warszawa 1901, MHM WUM/1172 (il. 5)

Stanisław Dąbrowski, ekslibris Zakładu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej Uniwersytetu Warszawskiego, litografia, Warszawa 1918, MHM WUM/1081 (il. 6)

Wzrosty i wagi uczniów /wzrost/

Autowska 3	Żołędowa 3	Dubińska Janina 3
Brzeziński Jerzy 3+	Kubińska 4+	Gajkowska 3
Idzikowska Jadwiga 3+	Yaniska 4-	Krysielowska -
Podlaska Lucyna 3+	Perzanowska 4	Ryżek 3
Pańszus Maria 4	Sorowska 4	Rozner 2
Siernicki Stanisław 3	Soczarska 4	Jaworska 5
Domagala Wanda 4	Rykowska 4	Kretówna 3+
Forajew 4	Bedryńska 4	Kwik 4
Piełkowski 3	Walczak 5	Maciejowski 5
Woltenberg 3+	Nijakówna 3	Rudak 5
Gieślak Józef 3	Sierpiński 4	Michalska 3+
Wojciechowska 4	Sidorowa 3	Minkiewicz 3
Gienicka Edyta 4	Przybylska 3	Łaskowska J
Robakiewicz 3	Skonieczna 3	Gogulaka J
Krakowski 5-	Brauer 4	Zieleniecki 3
Pańszus Maria 5-	Żłutkówna 3	Graleski 3
Znaniecki 3	Plimczak J	Grogowska 5
Klepa 4	Wierchowicz 3	Kozanowska 3+
Witkowska J	Staluszówna 3	Milki 4
Palasarda 1+	Ambroziak 3+	Groszkowska 3
Vanulanka 5-	Jungowska 4	Górecki 3
Janaszkiewicz 3+	Prezer 3	Sienkowska 4
Chojna 4	Świtłaka 3	Jachimowiczówna 2
Siernicka 4	Świtłaka 3	Śledziówna 4+
Wetmański 3	Wojroch 3	Michałowska W. 5
Suchowska 3	Wojroch 3	Fulczyńska 3+
Czarnaszkiewicz 3	Wojroch 3	Ziółkowska Maria 3
	Wojroch 3	Kabat 3

Odręczna notatka doc. Jana Zaorskiego o wynikach konspiracyjnych egzaminów z chirurgii, Warszawa ok. 1941/1943, MHM WUM/1247 (il. 7)

Ujazdowskim i Ewangelickim, a także w Instytutach Położniczym i Oftalmicznym. W 1863 roku, po wybuchu Powstania Styczniowego, profesorowie Wydziału Lekarskiego weszli w skład Komisji Lekarskiej przy Wydziale Wojny Rządu

Narodowego. Jej celem było zabezpieczenie zaplecza medycznego podczas działań wojennych. Rok później, po zakończeniu walk, wielu studentów i profesorów zostało aresztowanych, a następnie zesłanych na Syberię.

20 czerwca 1869 roku, na mocy ukazu cara Aleksandra II, w miejsce Szkoły Głównej powstał Cesarski Uniwersytet Warszawski z urzędowym językiem rosyjskim. Polscy profesorowie otrzymali dwuletni termin na naukę tego języka (il. 5). Przy Wydziale Lekarskim powstał Oddział Farmaceutyczny. Dziekanem Wydziału Lekarskiego został prof. Włodzimierz Brodowski (1869–1887). Po nim kierownictwo objął prof. Michaił Czausow (1887–1888) a następnie prof. Michaił Szałfiejew (1888–1889). Rok 1889 przyniósł chwilowe zamknięcie uniwersytetu w wyniku manifestacji studentów, powołano również organizację studencką o nazwie Bratnia Pomoc. W 1900 roku dziekanem Wydziału Lekarskiego ponownie został prof. Michaił Czausow (1900–1901). Rok później znowu zamknięto uniwersytet w związku z proklamowaniem strajku, którego bezpośrednią przyczyną był bojkot wykładów prof. dermatologii Piotra Wasiljewicza Nikolskiego (1858–1940). Dwa lata później dziekanem został prof. Piotr Ziłow (1903–1904), a następnie prof. Aleksiej Szczerbakow (1904–1905). W styczniu 1905 roku na wieść o wybuchu rewolucji studenci zorganizowali wiec, co spowodowało zamknięcie uniwersytetu na trzy i pół roku. Parę miesięcy później, w listopadzie grono uczonych, literatów i działaczy społecznych powołało w Warszawie Towarzystwo Kursów Naukowych, które m.in. miało przygotować grunt do utworzenia polskiego uniwersytetu. W 1908 roku uczelnia ponownie rozpoczęła działalność. Dwa lata później dziekanem Wydziału Lekarskiego został prof. Wasilij Kudrewiecki (1910–1911). 5 sierpnia 1915 roku, kiedy Warszawę zajęli Niemcy, Rosjanie ewakuowali władze, pracowników i dobytek Cesarskiego Uniwersytetu Warszawskiego do Rostowa nad Donem.

15 listopada 1915 roku nastąpiło otwarcie polskojęzycznego Uniwersytetu Warszawskiego z Oddziałem Przygotowawczo-Lekarskim przy Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym. Rektorem został dr Józef Polikarp Brudziński (1874–1917). W programie Oddziału znalazły się wykłady z przedmiotów ogólnobiologicznych i ścisłych. 24 sierpnia 1916 roku Oddział został przekształcony w samodzielny Wydział Lekarski, a jego dziekanem

Rada Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego przed gmachem Biblioteki UW, Warszawa czerwiec 1949. Od lewej siedzą: Juliusz Zweibaum, Wiktor Grzywo-Dąbrowski, Władysław Melanowski, Tadeusz Butkiewicz, Ludwik Paszkiewicz, Mściwój Semarau-Siemianowski, Franciszek Czubalski, Marcin Kacprzak, Marta Erlich, Adam Czyżewicz, Władysław Szenajch, Witold Orłowski. W pierwszym rzędzie stoją: Włodzimierz Filiński, Józef Handelsman, Jan Mossakowski, Adam Opalski, Marian Grzybowski, Jerzy Choróbski, Zofia Rumpowa, Antoni Dobrzański, Jan Zaorski, Adam Gruca, Witold Zawadowski. W trzecim rzędzie stoją: Piotr Wierchowski, Edmund Mikulaszek, Władysław Kapuściński, Rajmund Barański, Piotr Kubikowski, Stanisław Altenberg, Wacław Zaleski, Kazimierz Kaczyński, Andrzej Biernacki, Walenty Hartwig, MHM WUM/996 (il. 8)

został prof. Ludwik Kryński (1866–1937). W jego ramach funkcjonowały początkowo cztery katedry – Anatomii Opisowej z Edwardem Lothem (1884–1944), Chemii Fizjologicznej z Jakubem Parnasem (1884–1949), Fizjologii z Franciszkiem Czubalskim (1885–1965) oraz Histologii i Embriologii z Mieczysławem Konopackim na czele (1880–1939). W następnych latach powoływano kolejne katedry (il. 6). Pierwsze lata były niełatwe z powodu niedostatecznej liczby wykładowców, trudności w organizacji klinik, jak również kłopotów lokalowych. Pierwsze kliniki uniwersyteckie powołano w 1918 roku: chirurgiczne w Szpitalu Dzieciątka Jezus z Leonem Kryńskim i w szpitalu św. Ducha z Franciszkiem Kijewskim (1858–1919) na czele, chorób wewnętrznych w szpitalu św. Ducha pod kierownictwem Kazimierza Rzętkowskiego (1870–1924) i drugą na terenie szpitala Dzieciątka Jezus kierowaną przez Antoniego Gluzińskiego (1856–1935). Na przełomie lat 1917–1918 kursy farmaceutyczne przy Wydziale Lekarskim zostały przekształcone na Studium Farmaceutyczne, a na-

stępnie, w 1926 roku, na samodzielny Wydział Farmaceutyczny z pierwszym dziekanem Władysławem Mazurkiewiczem (1871–1933). Zajęcia, od 1928 roku, odbywały się w budynku przy ul. Przemysłowej 25, później także w budynku przy ul. Oczki 3. W 1936 roku Uniwersytetowi Warszawskiemu nadano imię marszałka Józefa Piłsudskiego (1867–1935), pierwszego doktora *honoris causa* – Wydziału Lekarskiego UW (1921). W 1920 roku otworzono w Warszawie Państwowy Instytut Stomatologiczny, który w 1933 roku został przekształcony na Akademię Stomatologiczną, a jej pierwszym rektorem został prof. Roman Nitsch (1873–1943). W lipcu 1939 roku rozpoczęto budowę gmachu dla stomatologii przy ul. Nowogrodzkiej. Niestety II wojna światowa przeszkodziła w realizacji tego przedsięwzięcia.

Po wybuchu II wojny światowej i kapitulacji stolicy niemiecki okupant zawiesił działalność uniwersytetów, jednak już w październiku i listopadzie 1939 roku rozpoczęło się tajne nauczanie medycyny. Pierwszymi wykładowcami byli prof.

Ludwik Paszkiewicz (1878–1967) i prof. Witold Orłowski (1874–1966), zajęcia ze studentami prowadzili w pomieszczeniach przedwojennego Wydziału Lekarskiego. Jesienią 1940 roku zorganizowano komplety biologiczne dr. Mariana Koczwały (1893–1970), z których rekrutowali się studenci medycyny, farmacji i stomatologii Studium Lekarskiego, utworzonego jesienią 1941 roku. Kierownikiem naukowym został prof. Marian Grzybowski (1895–1949). Wykłady odbywały się w mieszkaniach uczniów, szkołach średnich oraz w innych lokalach, ćwiczenia w pracowniach szkół średnich i byłych uczelni wyższych oraz prywatnych laboratoriach. Zajęcia kliniczne prowadzono w szpitalach. 1 września 1943 roku Studium Lekarskie zostało przemianowane na Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego z dziekanem prof. Witoldem Gądzikiewiczem (1878–1962). Tajna Akademia Stomatologiczna powołana została rok później, jej rektorem został prof. Witold Cybulski. W roku akademickim 1943/1944 uruchomiono wszystkie roczniki studiów.

Działało wówczas około dziesięciu kompletów 6–12 osobowych. Przez cały okres okupacji profesorowie przyjmowali egzaminy dyplomowe. Równocześnie z utworzeniem kompletów medycznych w roku akademickim 1940/41 Tajna Rada Wydziału Lekarskiego podjęła decyzję o utworzeniu pozornie legalnych studiów medycznych. Powstała Prywatna Szkoła Zawodowa dla Pomocniczego Personelu Sanitarnego dr. Jana Zaorskiego (1887–1956) mająca kształcić przyszłych lekarzy (il. 7). Uroczyste otwarcie szkoły odbyło się 14 marca 1941 roku. W ramach tajnego Wydziału Lekarskiego działały też konspiracyjne studia medyczne w getcie warszawskim. 11 maja 1941 roku uruchomiono szkołę Juliusza Zweibauma (1887–1959) zorganizowaną na wzór Szkoły Zaorskiego. Działała pod nazwą Kurs Przysposobienia Sanitarnego do walki z Epidemiami. Zajęcia trwały do 22 lipca 1942 roku, do czasu likwidacji getta.

Po upadku Powstania Warszawskiego 3 października 1944 roku, studenci kontynuowali naukę w Milanówku, Brwinowie i Grodzisku Mazowieckim, w miejscach do których ewakuowano szpitale warszawskie. W listopadzie 1944 roku na Pradze, oswobodzonej już od Niemców, reaktywowano Wydział Lekarski Uniwersytetu Warszawskiego z dziekanem prof. Tadeuszem Butkiewiczem (1881–1972). Siedzibą stała szkoła powszechna przy ul. Boremlowskiej 6/12, gdzie został ewakuowany, już w drugiej połowie września 1944 roku, Szpital Przemienienia Pańskiego. Zajęcia odbywały się także w innych miejscach na Pradze. W grudniu 1944 roku zaczęto również organizować Wydział Farmaceutyczny w budynkach Wydziału Weterynaryjnego przy ul. Grochowskiej 272. W 1945 roku rozpoczęła działalność Akademia Stomatologiczna, jej rektorem został prof. Marian Zeńczak (1891–1948). W sierpniu 1945 roku Wydział Lekarski ponownie znalazł się na terenie Uniwersytetu Warszawskiego przy Krakowskim Przedmieściu, a w miarę odbudowy zniszczonych budynków także w innych przedwojennych lokalizacjach. Dziekanem został prof. Franciszek Czubalski. Połowa profesorów przedwojennego

Wydziału Lekarskiego nie przeżyła wojny. Stopniowo ich liczba zwiększała się, polepszały się też warunki pracy w miarę postępu szybkiej odbudowy stolicy. W dniu 1 września 1949 roku Akademia Stomatologiczna została wcielona do Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Warszawskiego, jako Oddział Stomatologiczny (il. 8).

1 stycznia 1950 roku, zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 24 października 1949 roku, z dotychczasowego Wydziału Lekarskiego z Oddziałem Stomatologicznym i Wydziału Farmaceutycznego Uniwersytetu Warszawskiego utworzono Akademię Lekarską. Rektorem został prof. Bolesław Olszewski (1889–1957). Trzy miesiące później, 3 marca, nastąpiła zmiana nazwy uczelni, z Akademii Lekarskiej na Akademię Medyczną, a na rektora powołano prof. Franciszka Czubalskiego – dotychczasowego rektora Uniwersytetu Warszawskiego (il. 9). Cała kadra profesorska i lekarska obu Wydziałów UW weszła w skład Akademii. Uczelnia podlegała od tej pory Ministerstwu Zdrowia i Opieki Społecznej. W 1955 roku przedłużono studia lekarskie z 5 do 6 lat, a stomatologiczne z 4 do 5. Po siedmiu latach istnienia Akademii, w 1957 roku, na posiedzeniu Senatu zdecydowano o przywróceniu tradycyjnych insygniów władzy uczelni i wydziałów. Zakłady i kliniki Akademii były rozproszone w wielu punktach Warszawy. Uczelnia przejęła od Uniwersytetu Warszawskiego budynki: Medycyny Teoretycznej przy Krakowskim Przedmieściu, Anatomicum przy ul. Chałubińskiego, Medycyny Sądowej, Farmacji przy ul. Oczki, Farmacji przy ul. Przemysłowej. W 1952 roku otrzymała gmach przy ul. Filtrowej 30. Lata siedemdziesiąte XX wieku przyniosły spore zmiany, powstały nowe budynki przy ul. Banacha oraz utworzono II Wydział Lekarski. W Akademii Medycznej w Warszawie rozwijano medycynę na światowym poziomie. Najlepsi lekarze szpitali warszawskich i naukowcy tworzyli jej kadre akademicką.

Janusz Paweł Jankowski, portret Rektora prof. Franciszka Czubalskiego, Warszawa 1960, olejna płótnie, MHM WUM/3147 (il. 9)

W latach 1950–2008 wydano 23 131 dyplomów lekarskich².

25 września 2006 roku senat Akademii podjął uchwałę o zmianie nazwy uczelni. W marcu 2008 roku Akademia Medyczna oficjalnie stała się Warszawskim Uniwersytetem Medycznym. Rektorem został prof. Marek Krawczyk (2008–2016). Rok później Uczelnia obchodziła 200-lecie nauczania medycyny w Warszawie (1809–2009). 30 maja 2011 roku uchwałą Senatu WUM powstało Muzeum Historii Medycyny Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego, którego misją jest zachowanie dziedzictwa akademickiego *Alma Mater*. ■

*mgr Monika Klimowska
Muzeum Historii Medycyny WUM*

Piśmiennictwo:

1. *Szkoła Główna Warszawska*, oprac. Bronisław Bartkiewicz, Kraków 1901.
2. Józef Bieliński, *Królewski Uniwersytet Warszawski (1816–1831)*, Warszawa 1907–1913.
3. *Dzieje Uniwersytetu Warszawskiego 1807–1915*, pod red. Stefana Kieniewicza, Warszawa 1981.
4. *Dzieje nauczania medycyny i farmacji w Warszawie (1789–1950)*, pod red. Marcina Łyskowskiego, Andrzeja Stapińskiego i Andrzeja Śródki, Warszawa 1990.
5. *Dzieje I Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Warszawie (1809–2006)*, pod red. Marka Krawczyka, Lublin 2008.
6. *Dzieje Uniwersytetu Warszawskiego*, pod red. Piotra M. Majewskiego, 3 t., Warszawa 2016.

² Dane opracowane przez dziekanat Wydziału Lekarskiego WUM: I Wydział Lekarski – 19 071 (1950–2008); II Wydział Lekarski – 4060 (1975–2008).